

λωτας με την ἀφελεστάτην ὑπόκρισιν του. Τὸ μπαλέτο δίδει ζωὴν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὸ ὠραῖζει.

Θέατρον Πλέσσα.

Εἰς τὸ θέατρον Πλέσσα ἐδόθησαν δύο νέα Ἐπιθεωρήσεις. Ὁ «Πόλεμος τοῦ 1916» τῶν ψευδωνύμων κ.κ. Γελαστοῦ καὶ Ἀφραίνδρου. Ὁ κ. Πλέσσας ὡς φραγκόπατας, δεόμενος ὑπὲρ τῆς διεθνούς εἰρήνης, ὡς κουτσαβάκης καὶ ὡς ἠλικιωμένη κυρία τῆς μόδας ἐσκορπίσεν ἀδρούς γέλωτας· πολὺ καλὴ ἡ κ. Τριφυλάκη ὡς ἀράχνη. Ἀνωτέρα τοῦ «Πολέμου» ὑπῆρξεν ἡ δευτέρα Ἐπιθεώρησις, τὸ «Α. Ο. Δ. Ο.» τῆς δ. Φαρέα καὶ τοῦ κ. Ν. Καλογεροπούλου στρατιωτικῆ, ἔξυμνητικῆ τοῦ Βασιλέως. Ἐξε ἀρετὰς σκηναί· ἐπιτυχεῖ, εἰς ἃς πρωταγωνιστοῦν αἱ ἀδελφαὶ Πλέσσα, καὶ ἡ κ. Λόλα Κύρου. Ἀμίμητος ὁ κ. Πλέσσας ὡς Ὑδραῖος καὶ ὡς ὑπὲρ τῆς - φαντάρος.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις.

Ἡ «Δουλίτσα». Γαλλικὴ κωμωδία με ἔξυπνον διάλογον καὶ εὐχάριστα ἐπεισόδια. Ἡ κ. Ρούσου καὶ ἡ δ. Παντοπούλου παίζουσι εὐμορφα.

— Εἰς τὸ θέατρον Θεοσίου ἐπαίχθη νέα Ἐπιθεώρησις ἡ «Διάννα» με ἐπικαίρους σκηναίς καὶ με μουσικὴν τοῦ κ. Λεπενιώτου, ἡ ὁποία ἤρесе πολὺ.

— Εἰς τὸ θέατρον τῆς «Πύλης τοῦ Ἀδριανου» ἐπαίχθη ἡ «Σκούπα τοῦ 1916». Ὁ κ. Ζ. Θάγος πρωταγωνιστεῖ, ἡ δὲ δ. Γαϊτανάκη ἔχει ἐλκύσει τὰς συμπαιδείας με τὸ χωριτωμένον παῖξιμό της, ὡς καὶ ἡ δ. Βαλέττα, ἡ ὁποία ὅλον ἐξελίσσεται προοδευτικῶς.

— Οἱ διευθυνταὶ τῶν θεάτρων καὶ κινηματογράφων ἴδρυσαν σωματεῖον, πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων των καὶ κωνομισθῶν διαφόρων ζητημάτων. Διευθύνων ἐφορὸς ἐξελέγη ὁ κ. Κοντραῖτος καὶ γραμματεὺς ὁ κ. Ἐμπέρολου.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ὁ κ. Ἀσπρογέρακας, καλλιτέχνης μετριόφρων καὶ θετικὸς, διοργάνωσεν εἰς τὸ ἐργαστήριον του ἔκθεσιν πενήτηντα πινάκων, εἰς οὓς κυριολογεῖ τὸ ὑπαιθρον. Εἰς τοὺς περισσότερους πίνακας ἡ ἀντίληψις τοῦ φωτός καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ σχεδίου εἶνε ἐπιτυχής. Καὶ τὸ τοπεῖον καὶ ἡ θάλασσα ἐλκύουν τὸν χωριτῆρα του, ἀλλὰ φαίνεται δυνατότερος εἰς τὴν προσωπογραφίαν, οἰκειότερα δὲ τοῦ εἶνε τὰ ἀγροτικὰ θέματα. Ἡ προσωπογραφία τῆς κ. Ραδιάδου εἶνε ἡ καλλιτέρα ὅλων, ἡ «Κατίνα» ἔχει φυσικότητα, ἔκφρασιν δὲ τὸ σκίτσο τοῦ μικροῦ. Ἡ «Νία»—εἶνε κοριτσάκι τὸ ὁποῖον κἀνεται ἀφελῶς εἰς ἕνα πάγκον—δεικνύει λεπτὴν ἀπόδοσιν, δυσχερῆ προκειμένου περὶ παιδογραφίας. Τὸ «Κέντημα» καὶ τὸ «Σουρούπιον» με τὸ ποιητικὸν ἀνάμμα τοῦ κωνδηλιοῦ εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιτέρα ἔργα του, διακρίνεται δὲ διὰ τὸν χρωματισμόν, ἂν καὶ ἀτελής, τὸ «Καμίρι». Εἰς μίαν γωνίαν προβάλλει ὁ «Ἀγνώστος κίβαλλορ» συμβολικῆ εἰκὼν πολεμικῆς δόξης, σχεδὸν προφητικῆ, γραφεῖσα πρὸ τοῦ πολέμου.

Με ὀλιγωτέρας ἀξιώσεις, ἀλλ' ἐν καλλιτεχνικῇ ἀρμονίᾳ παραθέτει δεκαπεντάδα ἔργων ἡ κυρία Ἀσπρογέρακα. Μία σπουδὴ ὑπενθυμίζουσα τεχνοτροπιάν Ρέμπραντ, ὁ «Μαθητῆς» καὶ ἕνα σκίτσο δεσποινίδος ξεχωρίζουν. Τὰ ἄλλα εἶνε κυρίως ἀνθρογραφαί.

— Ὁ ἐρασιτεχνισμὸς εἶνε μία ἀτελής ἐκδήλωσις ταλάντου· ἔχει πολλοὺς κινδύνους καὶ χρειάζεται μεγάλην προσοχὴ ὅπως ἐνισχύεται ὄχι κἀθε ἐρασιτεχνικῆ παραγωγῆ, ἀλλ' ἡ τάσις ἡ ἀληθινὴ ὅπως πλησιάσῃ ὁ ἐρασιτέχνης τὰ σύνορα τῆς ἐπαγγελματικῆς τέχνης. Εὐτυχῶς ἡ ἔκθεσις ἐρασιτεχνῶν, ἣν διοργάνωσε τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐπέτυχε, ἀφοῦ εὐρέθησαν 115 ἔργα ἄσια γὰ ὑποστοῦν τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς.

Τὰ καλλιτέρα ἔργα τῆς ἐκθέσεως εἶνε τέσσαρες πίνακες τοῦ κ. Ἡσαΐε, ὅστις καίτοι σχεδὸν αὐτοδιδάκτος, ἔχει λεπτὴν ἀντίληψιν τοῦ χρώματος. Ἀντιγράφει τὴν φύσιν ὄχι μόνον ἀληθινά, ἀλλὰ καὶ με μίαν

λαμπράουσαν αἰσθητικὴν ἀκρίβειαν. Ἡ ἀποψις τοῦ Βασιλεῦς τῆς Ζακύνθου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουν καὶ βουνὰ καὶ θάλασσα ἔχει πολὺ καλὰ ἀποδοθῆ, ὅπως καὶ τὸ κίτρινον φῶς τῆς Ἀλυσσίδας. Ἀτικωτάτη ἡ ἐντύπωσις τῆς «Γειτονιάς» καὶ τεχνικῆ ἡ «Σορκαδία». Ὁ κ. Παναγιωτόπουλος εἰς εἴκοσι μικρὰ ἔργα, τοπεῖα καὶ θαλασσογραφίας, εἰργασμένα ὅλα με τὴν πένναν, φανερώνει μίαν ἐξειδικασμένην δεξιότητα. Ὅλα δηλώνουν μίαν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν, ἣτις ἠδύνατο γὰ ἐκδηλωθῆ εἰς συστηματικωτέραν ἐργασίαν, ἀνωτέραν τοῦ ἀπλοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ. Ὁ κ. Κ. Δημητριάδης ἐκθέτει σκίτσα τὰ ὁποῖα ἔχουν πολὺν συγχρονισμόν. Ἡ γραμμὴ του ἐλευθέρα, ἔχει κίνησιν, τὰ πρόσωπα ἔχουν ζωὴν. Τὸ σκίτσο τοῦ Βασιλέως ἐπιτυχημένον, πολὺ καλὴ ἡ σκιαγραφία τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἡ «Μπαλλαρίνα» διὰ τὴν προοπτικὴν καὶ τὸν ἀριμονικὸν χρωματισμόν.

Ἐκ τῶν ὁραίων φύλων, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύεται δαφνιῶς, ὑπερέχει μᾶς ἀγνώστου κυρίας (I. B.) κρυπτομένης ὑπὸ ψευδώνυμον Σουλβία, ἡ Ἁγία Κυριακὴ τῆς Ζαγοράς, περιεργωτάτη εἰκὼν διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐπεξεργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μυστικοπάθειαν.

Ἐκ τῶν προσωπογραφιῶν εἶνε ἀρετὰ καλαὶ διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν δ. Μάρκου καὶ Παπαμανώλη δύο κεφαλαὶ γεροντικά, ἐκ τῶν τοπειῶν δὲ τῆς κ. Γλυτσῶ, μία δύσις τῆς δ. Καριπύλου, τὸ δένδρον τῆς κ. Κούσση καὶ ἕν τοπεῖον τοῦ κ. Κοκκόλη. Ἐκ τῶν ἀνθρογραφιῶν τὰ ἀνθη τῆς δ. Κοντολούκα εἶνε τὰ φυσικώτερα.

Ἡ γλυπτικὴ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ μᾶς μόνον ἐρασιτέχνητος, τῆς κ. Κουντουμῆ, ἣτις καὶ ἄλλοτε ἐξέθεσε προπλάσματα. Ἐκθέτει τρεῖς σπουδὰς παιδιῶν, με πολλὴν προσοχὴν εἰργασμένας καὶ ἐκφραστικὰς.

Δείγματα δικοσμητικῆς ἐκ μεταλλοῦ τῆς δ. Βλάχου, μαθητριάς τοῦ κ. Γεωργαντή, καὶ αἱ φωτογραφία τοῦ κ. Κοφινιώτου συμπληροῦν τὰς ἀγαθὰς τῆς ἐκθέσεως ἐντυπώσεις.

Ἡ ἐν Παρισίοις μεγαλειτέρα ἑταιρία τῶν Συγγραφέων (Société des Gens de Lettres) ὠνόμασε μέλος αὐτῆς τὸν λόγιον κ. Ἀργύρογλου. Εἶνε δὲ ὁ πρῶτος Ἕλλην, ὅστις γίνεται δεκτός. Ἀνάδοχοί του ἦσαν ἡ κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ καὶ οἱ κ. κ. Ἰούλιος Μπουά, Μοριζ, Μπαρρέ; καὶ Γ. Λεκόντ πρόεδρος τῆς ἑταιρίας.

— Εἰς τὸ Ἀμβουρνον ἐπαίχθη νέον ἔργον, τοῦ Χάνς Κίτσο ἢ •Κιρόλττα Στίγκλιτς; δράμα τετάρτακτον ἔχον ὑπόθεσιν τὸν βίον τῆς Στίγκλιτς ἥτις πρὸ 75 ἐτῶν ἠτύχτη, θύμα τοῦ ρωμαντισμοῦ. Εἶχε σύζυγον ποιητὴν ὁ πόθος τῆς ἦτο γὰ γίνῃ ὁ ἄνδρας τῆς μέγας ποιητῆς ἤκουσεν ὅτι αἱ μεγάλοι θλίψεις κάμνουν τοὺς μεγάλους ποιητάς· ὁ σύζυγος τῆς ἦτο εὐτυχής· διὰ γὰ τὸν κάμη γὰ αἰσθανθῆ μεγάλην θλίψιν, ἠτύχτη ἄλλ· ὁ ἄνδρας δὲν ἔγεινε μέγας ποιητής· ἔκαμε διάφορα ταξείδια καὶ ἀπέθανεν ἀδόξως. Τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ γεγονός ἔγεινε δράμα μὲ μεγάλην λιτότητα καὶ γὰ ἰάσεις ἱφενικίας.

— Ὁ ἱστορικὸς Βέλγιγκερ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν ἐπιστημῶν μελέτην περὶ Δημοσθένους καὶ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας.

— Εἰς Μόρις τῆς Γερμανίας ἐφόρτασε τὴν ἑκατοστήν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ ὁ καλλιτέχνης Ἑρμανν Στίγκερτς.

— Ἐπροτάθη διὰ τὴν ἔδραν τῶν Ὁμιτικῶν γλωσσῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Μαδρίτης ἢ κόμησσα Πάρδο Μπατσάν.

— Εἰς τὸ θέατρον Ματζόνι τοῦ Μιλάνου ἐπαίχθη νέον ἔργον, ἢ Ἐπίτη; δράμα τῶν κ. κ. Δε Φλάβις καὶ Ρόκκα. Περιστρέφεται εἰς μίαν συγκινητικὴν ἐξέλιξιν ἔρωτος. Εἰς σύζυγος τοῦ ὁποίου ἢ σύζυγος ἔχει ἓνα ἔραστην καὶ ἓνα θαυμαστήν, ρίπτει τὸν θαυμαστήν εἰς μίαν ἐκδρομὴν εἰς ἓν βάρανδρον ὑπολαμβάνων ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἔραστής. Νομίζουσι ὅλοι ὅτι πρόκειται περὶ τυχαίου δυστυχήματος. Ἀλλὰ ἀποκαλύπτεται ἔπειτα ὁ ἀληθὴς ἔραστής. Ἀσπασίζει τότε ὁ σύζυγος γὰ διώξῃ ἐκ τῆς οἰκίας τὴν γυναῖκα του. Ἀλλ' ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν σύζυγον ὅτι ὁ θαυμαστής ἦτο ἄθλος καὶ ἐκεῖνος τυπώμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἀναζητεῖ εἰς τὸ συγγάρι τοῦ ἐν περιστροφῶν, καὶ ἐδῶ τελειώνει τὸ ἔργον.

— Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον ἐπαίχθη νέον δράμα ἢ Ἐλσατία; τῶν Λερού καὶ Καμίλ.

— Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Λαρού; ἐξέδωκε βιβλίον περὶ τῶν διαφορῶν φάσεων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.

— Ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἀγάλματος ἐν Νύσση ἀναμνηστικοῦ τῆς συναντήσεως; Κάτσορ καὶ Φερδινάνδου τῆς Βουλγαρίας.

— Ἀπέθανον· ἐν Βιέννῃ ἢ βαρωνίς Μαρία φὸν Ἐμπνερ Ἐσλεμπάχ γνωστοτάτη μυθιστοριογράφος, ἐν Βερολίῳ εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν ὁ γνωστός σχολαστὴς τοῦ Δάντου καθηγητῆς Ποζάμπερ, ἐν Λειψία εἰς ἡλικίαν 46 ἐτῶν ὁ ζωγράφος καὶ καθηγητῆς τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν Ὁσκαρ Τσβίντσερ, ἐν Χριστιανία ὁ Νορβηγὸς ἱστορικὸς Ὑγγεβαρ Νίλσεν εἰς ἡλικίαν 73 ἐτῶν. Τὰ σπουδαιότερα τῶν συγγραμμάτων του εἶνε τὸ περὶ Νορβηγίας, θεωρούμενον κλασσικόν, καὶ τὸ περὶ τῆς Ἐνώσεως τοῦ 1814.

— Ἀπέθανεν εἰς Μεντόν τῆς Γαλλίας εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν ὁ Χριστιαν Μπέκ, συγγραφεὺς ἔργων, ἀναφερομένων εἰς τὰ ταξείδια του, ἐξ ὧν καλλίτερα εἶνε αἱ ἐντυπώσεις του περὶ Μεσημβρινῆς Ἰταλίας καὶ αἱ περὶ Ἑλβετίας.

— Ἀπέθανεν ἐν Γενεύῃ ὁ Ἑλβετὸς τοπιογράφος Ζανναίρ. Πλεῖστα μουσεῖα Ἑλβετικά ἔχουν πίνακός του.

— Νέον ἔργον, ἢ Ἐσκία; τρίτακτον δράμα τοῦ Νικοντέμη, ἐπαίχθη εἰς Ρώμην. Ἔχει μεγάλα χαρίσματα τεχνικά, σκηνηκὴν δράσιν, διάλογον ζωηρόν. Ἔχει ὅμως τὸ ἐλάττωμα ὅτι παρουσιάζει θαύματα, τὰ ὁποῖα δὲν στέκονται εἰς τὴν σκηνήν. Μία παραλυτικὴ, ἀκίνητος ἐπὶ ἔξ ἔτη γίνεται ὑγιεστάτη ἀπὸ μίαν λαυθάνουσαν ἀκτίνα ζωῆς ἀναγεννωμένης, ἥτις ἔξαφρα ἐκδηλοῦται διὰ γὰ προσφέρει ἓνα τάμια εἰς ἓνα ἄγιον, διὰ γὰ ὑποκριθῆ πάλιν τὴν ἀσθενὴ κατόπιν, καὶ διὰ γὰ φινῆ πάλιν καλά, ἀφοῦ ἀπέκτησε κατὰ τρόπον ἀπατηλὸν ἐν παιδί. Ἡ λύσις τοῦ ἔργου ἐκρίθη ὡς λίαν ἀπίθανος.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις παρεμυθημὸν Σέρβος καθηγητῆς τῆς Βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βελιγρῆδου κ. Ἀναστασίουβιτς, Ἕλλην. καταγωγῆς, εἰς δύο διαλέξεις· ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὠμίλησε περὶ τῆς σλαυτικῆς φυλῆς καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς θέσεως τῆς ἐντὶ παροῦσιν ἱστορικῆς ἐξέλιξιν καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν Μεθόδου καὶ Κυρίλλου, οἵτινες ἐπενόησαν τὸ Σλαυτικὸν ἀλφάβητον καὶ μετέφρασαν τὰς Ἀγ. Γραφάς.

— Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ λαοφιλοῦς Ἀνακτοῦ ἐτελέσθη πανηγυρικὴ ἐορτὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρείας. Μετὰ σύντομον εἰσαγωγὴν τοῦ παρεμυθημῶντος σεβ. Ἐπισκόπου Τρωάδος κ. Νεοφύτου, χορὸς μαθητικὸς μικτὸς ὑπὸ τὸν κ. Γ. Σακελλαριάδην ἔψαλε πατριωτικὸς ὕμνος, ὁ ἐνθους ποιητῆς κ. Α. Μαυρουζάκης; ἀπήγγειλε ποίημα πρὸς τὸν Βασιλέα πλήρης εὐλαβοῦς στοργῆς, καὶ ὁ κ. Χ. Ψιλοπούλος ὠμίλησε μετὰ δυνάμειος περὶ τοῦ Ἑλλ. πνεύματος καὶ τῆς Ἑθνικῆς Ἰδέας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἐλευθερωτὴν Κωνσταντῖνον ΙΒ'.

— Ἡ ἐν τῷ Σταδίῳ δοθεῖσα στρατιωτικὴ ἐορτὴ ἦν ἐλάμπρυνεν ἢ παρουσία τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως— Ἀρχιστρατήγου, προεκάλεσε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Τὰ ἱππικὰ ἀγωνίσματα, τὰ σαιπίσματα διὰ πρώτην φορὰν ἐκτελουμένα ὑπὸ Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἐνεθουσίασαν τοὺς θεατάς. Ἐξετελέσθησαν εἰτα ὑπὸ τετρακοσίων στρατιωτῶν τὰ βραβευθέντα στρατιωτικὰ ἄσματα, ἔληξε δὲ ἡ ὥραιότατη ἐορτὴ μὲ τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον, ὅστις παραδόξως ἐξετελέσθη εἰς τόνον ἀργόν, ἐνῶν ἀκριβῶς ἢ γόργοτης εἶνε ἢ προκαλοῦσα τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀπαραίτητον δι' ὕμνον Ἑθνικόν.

— Ὁ διοικητῆς τοῦ 20 πεζικοῦ συντάγματος ἀνέθηκεν εἰς τὸν γλύπτην κ. Γ. Δημητριάδην τὴν κατασκευὴν μνημείου Ἡρώου τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς δύο πολέμους ἀξιομνησκῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ συντάγματος.

— Εἰς τὴν προθήκην τοῦ Ἐλευθερουδάκη ἐξετέθησαν πίνακες τῆς ζωγράφου δεσποινίδος Φοίβης Κομπούλου, μὲ πολλὴν αἰσθητικὴν εἰργασίαν.

— Ἀπέθανεν ἐν Πειραιεὶ ὁ Ἰδομνεύς Στρατηγόπουλος, ὅστις ἠσχολήθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἔγραψε φιλολογικά; μελέτας, ἢ μετασκευὴ δὲ τοῦ «Δὸν Κιχότου» εἰς κωμωδίαν παρέμεινε ὑποδειγματικὴ, παρυσθεῖσα κατ' ἐπιτάληψιν.

— Ὁ ἐν Πειραιεὶ Σὺλλογος Κρητῶν «Ὁμόνοια» θά στήσῃ προτομὴν τοῦ ἐπιτίμου Προέδρου του κ. Βενιζέλου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων.

— Έν Πόρῳ, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἧ ἠκατώκησεν ὁ Καποδίστριας, θὰ ἐντειχισθῆ ἀναμνηστικῆ πλάξ, δαπάναις τοῦ κ. Ἀνδρέαδου καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. Καμπιότου.

— Μετὰ βραχυτάτην ἀσθενείαν ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 76 ἐτῶν ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἑλλ. γραμμῶτων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Γεώργιος Μιστριώτης. Ἦτο ὁ ἀρχαιότερος τῶν καθηγητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, δημοφιλέστατος παρὰ τοῖς φοιτηταῖς καὶ ἡγέτης τῆς ὑπερμάχων τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Ἐπι πεντηκονταετιᾶν ἀδιλείπτως ἐδίδασκε, φρονηματίζων ἅμα τὴν Πανεπιστημιακὴν νεολαίαν μὲ τὸν ζῆλον ἀληθινοῦ Διδασκάλου τοῦ Γένους. Ἀλλὰ καὶ ἡ συγγραφικὴ ἐργασία του ἦτο ἀπαύασμα παροικιῶδους φιλοπονίας καὶ ὀρθῆς κρίσεως. Ἐξέδωκε μετὰ σχολίων ἐρμηνευτικῶν, διορθώσεων καὶ εἰσαγωγῶν τὴν Ἰλιάδα ὁλόκληρον, πλείστας τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, διαλόγους τοῦ Πλάτωνος, Θουκυκίδην, Ξενοφῶντα, Γραμμιτολογία, ὡς καὶ Ἱστορίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν. Ἄξιον μελέτης εἶνε καὶ οἱ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς σταδιοδρομίας του ἐκφωνηθέντες ρητορικὸι λόγοι του, ἐκδοθέντες εἰς ἑπτὰ τόμους, εἰς οὓς περιλαμβάνεται καὶ ἡ ποικίλη δρᾶσις αὐτοῦ. Ἐκτὸς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας, ὁ Γεώργιος Μιστριώτης ἐπιρρινὴ θέσειν κατέλαβεν ἐν τῇ κοινῇ ἐκτιμῆσει διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις καὶ ἀκαταβλήτους ἀγῶνας αὐτοῦ κατὰ τῶν μαλλιαρῶν, καθ' ὧν κατέφερε δεινὰ πλήγματα, ἱστορικὴ δ' ἀπέμεινεν ἡ σφοδρὰ ἀντίδρασις αὐτοῦ κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Ὁρσετίας.»

Ὁ ἀποθανὼν καθηγητὴς ἦτο πρῶτος ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, σύμβουλος τοῦ Ἀρσακείου, Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ, καὶ μέλος πλείστων συλλόγων, ἐπιτροπῶν, ξένων ἐπιστημονικῶν σωματείων. Ἐπι τοῦ νεκροῦ του κατέθεσε στέφανον ἡ Α. Μ. ὁ Βσιλεύς, τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολή, ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ, ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία, ἡ οἰκογένεια Μαυρομυγᾶλη καὶ ἄλλοι, λόγους δὲ ἐξεφώνησαν οἱ κ. κ. Καρολίδης, Φαραντᾶτος, Φιλαδελφεὺς καὶ Ἡλιόπουλος.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία τιμῶσι τὴν μνήμην τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ ἐψήφισεν ὅπως στηθῆ μαρμαρίνη ἢ προσιμὴ αὐτοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων.

Ὁ πόλεμος ἔφερεν εἰς Μακεδονίαν φιλολογικὰς κορυφὰς τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας. Ὁ Μπερυστίγ ἀφίχθη εἰς Θεσσαλονίκην ὡς πολεμικὸς ἀνταποκριτής, ὁ Ρισπὲν υἱὸς ὡς ἀεροπόρος, ἀτυχήσας μάλιστα εἰς Δοιράνην, ἡ μυθιστοριογράφος Μαρσὲλ Τεναίρ, ἡ ρηξικέλευθος συγγραφεὺς τῆς «Ἀντότιδος» καὶ τοῦ «Σπριτοῦ τοῦ ἀμαρτήματος» παρεπιδημεῖ εἰς Θεσσαλονίκην ἐν δημοσιογραφικῇ ἀποστολῇ.

— Δύο μεγάλοι μουσικοὶ τῆς Γαλλίας, ὁ Σαιν—Σαν καὶ ὁ Κλαύδιος Δεμπυσσὺ ἐμπνευσθέντες ἐκ τοῦ πολέμου, ἔγραψαν ὁ μὲν πρῶτος τὴν «Γαλιτίδα» στρατιωτικὸν ἐμβατήριον σύντομον, ὑπολειπομένην κατὰ τὴν ὁρμὴν τῆς «Μασσαλιωτιδος», ὁ δεῦτερος τὸ «Ἡρωϊκὸν ναυούρισμα» ἀφιερῶθὲν εἰς τὸν Βσιλέα τοῦ Βελγίου. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὕμνος αὐτὸς δὲν προκάλεσε ἐνθουσιασμόν.

— Οἱ Γάλλοι εὐθυμογράφοι διοργάνωσαν νέαν ἔκ-

θεσιν ἔργων τῶν πολεμικῶν, πρὸς ὄφελος τῶν ἀκρωτηριασθέντων μαχητῶν, πρωτοβουλία τῶν Φοραίων καὶ Φαίβρ. Αἱ γελουνογραφίαι τῶν προκαλοῦν γέλωτα δικητικόν, στρεφόμενον ἐναντίον τῶν Γερμανῶν.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Αἰμύλιος Φαγκέ, ἐν ἡλικίᾳ 67 ἐτῶν. Ἦτο καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, ἀφίει δὲ ὀπίσω του ὀγκῶδες καὶ σημαντικώτατον φιλολογικὸν ἔργον. Ἀκαδημαϊκὸς ἔγινε τῷ 1900. Τέσσαρες τόμοι του, ἀποτελοῦντες τὴν φιλολογικὴν ἱστορίαν τοῦ 16, 17, 18 καὶ 19ου αἰῶνος, θεωροῦνται τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἐργασίας του. Ἐπίσης σημαντικὴ εἶνε ἡ τρίτομος μελέτη του περὶ τῶν Μορελίστ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Χαρακτηριστικὸν τῆς εὐσυνειδησίας του εἶνε ὅτι, κριτικὴν ἤρσιον γὰ γράφῃ μόνον ὅταν ἦτο πενήντα τριῶν ἐτῶν καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Τότε μόνον ἐδέχθη τὴν κριτικὴν τῶν «Φιλολογικῶν Χρονικῶν» καὶ τοῦ «Χρόνου». Μικρότεροι κατ' ἕκτασιν, ἀλλ' ὄχι ὀλιγότερον περισοποῦ ἱστοί, εἶνε μελέται του περὶ ἱμπεριαλισμοῦ, κληρικισμοῦ, σοσιαλισμοῦ κ.τ.λ., καθὼς καὶ δύο ἐπίτομοι ἀλλὰ οὐσιαστικώταται «Μυήσεις εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Φιλολογίαν».

— Εἰς τὴν Γερμανίαν ὀμιλοῦν τελευταίως δι' ἕνα νέον ποιητὴν, τὸν Ἄρνο Νάντελ. Οἱ αὐστηρότεροι κριτικοὶ ἠσχολήθησαν εὐμενέστατα μὲ τὸ ὄνομά του. Ὁ Φέλιξ Σταίσιγγερ τὸν ἀπεκάλεσε «νεωτεριστικὸν ἀνδρικὸν ποιητὴν». Ὁ Νάντελ γράφει κυρίως ποιήματα, ἀλλὰ ἔχει γράφῃ καὶ δυνατὰ ἔργα διὰ τὸ θέατρον. Ἐνα δρᾶμά του, ὁ «Ἀδάμ», εἶνε ἰσχυροτάτης ἐμπνεύσεως, μὲ βιβλικὴν ὑπόθεσιν.

— Ὁ κ. Μαυρίκιος Κρουαζὲ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν μελέτην περὶ τοῦ «ρόλου τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἐυμνείδας τοῦ Αἰσχύλου». Ἀδίκως, εἶπε, θεωροῦσι γενικῶς ὡς ἐπιμηγορίαν ὑπὲρ τοῦ Ὁρέστου τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ λεγόμενα. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὁ Θεὸς ἀρκεῖται γὰ διακηρῆξῃ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ Ὁρέστης ἔχει δικαιοθῆ ἐκ τοῦ γεγονότος καὶ μόνον ὅτι ἐνήργησε κατὰ διαταγὴν τοῦ Διός. Οἱ λόγοι τοὺς ὀποίους ἀποδίδει εἰς αὐτὸν μετὰ ταῦτα δὲν εἶνε, ὡς λέγουσι συχνά, ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ κοτηγορουμένου, ἀλλ' ἐμπαθεῖς ἀνταπαντήσεις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς κακοβούλους ὑπαινιγμοὺς, τοὺς ὀποίους αἱ Ἐρινυὲς ἀπευθύνουν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἴδιου.

— Εἰς τὴν Γερμανίαν τελευταίως ἔγιναν τῆς μόδας τὰ ἔργα τοῦ Εὐριπίδου ἐν διασκευῇ. Εἰς τὸ Μόναχον οἱ ἀξιοματικοὶ διοργάνωσαν ἑορτὴν ὑπὲρ τῶν πεσότων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπαίχθη ἡ «Ἀλκηστις» κατὰ διασκευὴν τοῦ Χόφμανσταλ, τοῦ συγγραφῆος τῆς «Ἡλέκτρας». Εἰς τὸ Βερολίον προετοιμάζεται ἡ παράστασις τῶν «Τρωάδων» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ διασκευὴν τοῦ Φράντς Βέρφελ. Τὸν ρόλον τῆς Κασσάνδρας θὲ παίξῃ ἡ κ. Ἐλσα Βάσερμαν, γνωστὴ ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.

— Ὁ Μαρινέτι θεωρεῖ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐσχάτως ἔκαμε μελλοντιστικὴν διάλεξιν εἰς τὸ θέατρον Ροσσίνι τῆς Βενετίας ὑπὲρ τοῦ Ἐρμυροῦ Στανουρ, ἐξυμνήσας τὸν πόλεμον καὶ τὸν Καδόργα. Οἱ ὀπαδοὶ του δὲ Φουτουρισταὶ ἔδωσαν εἰς Φλωρεντίαν. ὅπου εἶνε ἡ ἔδρα τῶν, ἀντιγερμανικὴν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἐπαίχθησαν... 18 δραματικὰ ἔργα τοῦ Μαρινέτι. Ἐκαστον ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν σκηνήν. Αἱ ζωγράφοι τέλος φουτουρισταὶ διοργάνωσαν ἐν Ρώμῃ διεθνή

ἐκθεσιν ζωγραφικῆς φουτουριστικῆς, ἀποτελεσθεῖσαν ἀπὸ εἰκόνας. . . ἀκαταλήπτους.

— Ὁ γνωστός Βυζαντιολόγος κ. Γουσταῦος Σλουμπερζέ παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιγραφῶν ἐκ μέρους τοῦ κ. Λουδοβίκου Μπρεϊέ, καθηγητοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Κλερμόν, ἀντίτυπον μελέτης του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Μητρόπολις τῶν Ρέιμς, ἔργον Γαλλικόν». Ὁ κ. Μπρεϊέ περιέγραψε τὰ ὠραία ἔργα τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν εἰς τὴν πρόσοψιν τῶν διαφόρων γοθικῶν μητροπόλεων, ἐσκέφθη δέ, ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ καταδειχθῇ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς τῆς μητροπόλεως τῶν Ρέιμς, εἶνε νὰ συνταχθῇ πλήρης κατάλογος τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους περιέκλειεν ἡ ὠραιότερα ἐκκλησία τῆς Γαλλίας.

— Διωργανώθη εἰς Λυὸν ἐκθεσις τῆς βιομηχανίας τοῦ Βιβλίου. Λόγους ἐξεφώνησαν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Μπαρρὲς καὶ ἄλλοι.

— Μετὰ τριετὴ ἀποχὴν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Τροκαδερὸ τῶν Παρισίων ἡ διάσημος χορευτρία Ἰσαδώρα Δουγκαν. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῶν Γαλλικῶν σχολῶν τῆς μουσικῆς. Μετὰ τὸν Γλοῦκ, ἐχόρευσε ἀποσπασμάτα ἐκ τῶν συμφωνιῶν τοῦ Μπετόβεν, καὶ ἐτελείωσε μὲ μίαν συμφωνίαν τοῦ Τσαϊκόφσκι καὶ ἐν ἰντερμέτζο ἐκ τῆς «Αὐτορῶσεως» τοῦ Φράγκ. Τὸ θαρραλέον πείραμα τῆς προεκάλεσε περιέργους συζητήσεις, ἐν αἷς καὶ τὸ ζήτημα ἂν ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ διὸ τῶν κινήσεων τοῦ σώματος ἐκφρασις θρησκευτικῶν αἰσθημάτων.

— Ἐν Ἰταλίᾳ ἐσωστάθη ἡ εἰσοσιπενταετηρίς τῆς «Καβαλερίας Ρουσιτάννας». Πρὸ 25 ἐτῶν ὁ Μασκάνι, ἄσημος τότε ὀργανοπαίκτης ἐκκλησίας κάποιον χωρίον τῆς Σικελίας διέβαλε τὸ πρῶτον του μελόδραμα εἰς τὸν μουσικὸν διαγωνισμὸν τῆς ἑταιρείας Σοντζό-νιο. Καὶ ἐθριάμβευσε. Κατηγορήθη ὅτι ἐλεηλάτησε ξένην ἐργασίαν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐπηρέασε τὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ Μασκάνι ἔγραψε καὶ ἄλλα ἔργα, ἀλλ' ἔμεινεν μέχρι σήμερον ὁ συνθέτης τῆς «Καβαλερίας Ρουσιτάννας».

— Εἰς τὸ Παρισινὸν περιοδικὸν «Mercure de France» ὁ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ γνωστὸς κριτικὸς διὰ τὰς νεοελληνικάς ἐκδόσεις κ. Φ. Λεμπέγκ δημοσιεύει περὶ τῶν Πορτογάλλων συγγραφέων ἐνδιαφέρον ἀρθρον.

— 290 Γάλλοι λογοτέχνη ἔπεσαν ἕως τῶρα μαχόμενοι εἰς τὰ πολεμικὰ πεδία. Καὶ ἡ Παρισινὴ «Ἐφημερίς» γράφει: «Διὰ τοὺς συγγραφεῖς οἱ ὅποιοι ἀπέθαναν ὑπὲρ πατρίδος δὲν χρειάζονται μνημόσυνα, οὔτε τιμητικαὶ στήλαι· ἀρκεῖ μία συλλογὴ, ἡ ὅποια θὰ περιέχῃ μίαν σελίδα, μίαν σκέψιν κάθε νεκροῦ».

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ διάσημος γεωγράφος καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν Ὀνήσιμος Ρεκλύς. Τὰ συγγράμματά του θεωροῦνται ὡς ἔχοντα μέγα κύρος, ἀπήλασε δὲ παγανοσμίῳ φήμη.

Μίαν καί μόνον, ὡς ἐκ τῆς ἐπιτάξεως, συναυλίαν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ τὸ Ὀδεῖον. Ἀλλὰ ἦτο ἡ δοθεῖσα ἀπὸ τὰς καλλιτέρας συναυλίας, καὶ ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν. Ἦρχισε μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑκατονταετηριδος ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεώς του. Ἡ Ἰσπανικὴ συμφω-

νία τοῦ Λαλο, μὲ σόλο βιολίου παιζομένου ἀπὸ τὸν κ. Λυκοῦδην, ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Ὁ Ἰσπανικὸς ρυθμὸς, ὁ θερμὸς καὶ αἰσθηματικὸς, διαφαίνεται εἰς τὴν γλυκεῖν αὐτὴν, εὐγενεὴ καὶ γεμάτην πάθος ἔμπνευσιν. Τὸ β' μέρος (Σκερτσάνο) καὶ ἰδίως τὸ γ' (adagio) ἐπλήθη ἀπὸ τὸν κ. Λυκοῦδην ἀφώγος. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία τῆς ὀρχήστρας ἐράνη κυρίως εἰς τὸ Te Deum Lauclamus τοῦ Σγαμπάτι, ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα μέρη τοῦ προγράμματος, καὶ εἰς τὴν ὑπέροχον εἰσαγωγὴν τῶν «Ἀρχιτραγουδιῶν» τοῦ Βάγνερ, ἧτις εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοηθῇ ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ ὅλου ἔργου. Αἱ ἐναλλαγαὶ καὶ ἀναπτύξεις ἀπεδόθησαν μὲ τέχνην. Ἐπλήθη τὸ καὶ ἄλλοτε παιχθὲν προσιμὸν ἐκ τῆς δευτέρας πράξεως τοῦ «Lara» τοῦ κ. Μαρκὸς ἐκτελεσθὲν ἀρτίως, ἐν τύπων δ' ἐπροξένησε μεγάλην τὸ ὠραιότατον συμφωνικὸν ποίημα «Στένια Ραζίν» τοῦ Γκλαζουνοφ. Ἡ σύνθεσις ἔχει ὅλην τὴν ὑπερέντασιν, τὴν ζωντανότητα τῆς Ρωσικῆς σχολῆς.

— Εἰς τὸ Ὀδεῖον Λότνερ ἐδόθη συναυλία, καθ' ἣν πολυάριθμος μικτὴ χορωδία τελείως γυμνασμένη ἀπὸ τὸν κ. Μπέμμερ ἔφαλε τὰ θαυμάσια ἄσματα «Ἀνυμνεῖτε» καὶ «Μία κόρη» τοῦ Μαρσού, καὶ «Του γάνυζον ζωὴ» τοῦ Σοῦμανν. Ὡς μονωδὸν συνέπράξαν ἡ δ. Πάλλη καὶ ὁ κ. Ἀγγελόπουλος. Ἐξετελέσθη δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ τὸ γλυκύτατον κονιτέτο τοῦ Σοῦμανν. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς συναυλίας ἦτο ἡ «Λορελάου» τοῦ Μένδελσον, μὲ τὴν θρυλικὴν μεγαλοπρέπειαν, ἡ ὅποια διακρίνει τὸν πρὸς τὸν Ρῆνον ἕμνον τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.

— Κατὰ τὰς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις τοῦ Ὀδείου διεξαχθεῖσας μετὰ τινὸς αὐστηρότητος, ἔλαβον δίπλωμα σολιστ οἱ ἐξῆς: Χρυσὸν μετάλλιον Συγγροῦ, Α. Παπαδημητρίου (βάρβιτος), Ἄννα Καίσαρη (ἄσμα). Ἄργυρον μετάλλιον: Ἀσπασία Ἀγγελινίδου (κλειδοκίμβαλον), Κοῦλα Ζερβοῦ (δραματικὴ σχολή).

Χαλκὸν μετάλλιον: Μαργαρίτα Λευκιάδου (τετράχορδον).

Ἄριστοῦχοι: Ἀσπασία Ζηρεφοπούλου (τετράχορδον) Ἰγγλέση, Βλαστακάκη (κλειδοκίμβαλον) Δαλεζίου καὶ Μπεράτη (ἄσμα).

Πτυχία διδασκαλίας ἔλαβον 16.

— Ἀπέθανεν ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς φιλολογικὸς κύκλους Κωνσταντῖνος Λυκόρατος, ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν ἀστρονομίαν, διατυπώσας ἰδίαν θεωρίαν περὶ οὐρανίας ἔλξεως εἰς συγγραφάς, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἔτυχον τῆς δεούσης ἐκτιμήσεως. Ἐξῆσε μετὰ μαρτυρικῆς ἐγκαρτερίας σεως καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ σιᾷ τῆς παραγνωρίσεως.

— Εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ «Συνδέσμου τῶν Καλλιτεχνῶν» ἐπωλήθησαν ἔργα ἐν ὄλφ ἀξίας 20.000 δραχμῶν. Εἰς τὸ ἡμῖς περιῖτον τῆς ἀξίας ἀνήλθεν ἡ πώλησις τῶν ἔργων τοῦ κ. Ε. Θωμοπούλου.

— Αἱ θυγατέρες τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Μιστριώτου ἐδήλωσαν εἰς τὴν Σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου ὅτι, καταθέτουσι εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς των καὶ κατὰ τὰς διαθέσεις αὐτοῦ δραγμαὶς δεκαπέντε χιλιάδας ὅπως ἐκ τοῦ τόκου αὐτῶν τελῆται κατὰ διετίαν Μιστριώτειος δραματικὸς διαγωνισμὸς. Τὸ θέμα ἔσται ἐκ τῆς ἱστορίας πάντων τῶν χρόνων τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου, ἡ δὲ γλώσσα ἡ καθαρεύουσα. Κριταὶ ἔσονται τρεῖς, ὀριζόμενοι ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ Μιστριώτου, ὧν ἀπὸ τοῦδε ὡς μόνιμος ὀρίσθη ὁ καθηγητὴς κ. Σκιας.

— Τὸ ζεῦγος Ἀνεμογιάννη καὶ τρίτην συναυλίαν

ἔδωκε, ἐν Κηφισίᾳ ἤδη, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου. Καὶ ἡ συναυλία αὕτη ἦτο μία μουσικὴ ἀπόλαυσις. Ὁ κ. Ἀνεμογιάννης συνοδεύομενος καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ κ. Μητροπούλου ἐξετέλεσεν ἀριστοτεχνικῶς ἐκλεκτὰς συνθέσεις, ἐν αἷς τὴν Σονάταν εἰς re μείζον τοῦ Χένδελ καὶ τὴν Σονάταν εἰς si μπεμόλ μείζον τοῦ Μότσαρτ. Ἡ κ. Ἀνεμογιάννη ἐτραγοῦθησε Τόσκαν, Χένδελ καὶ Γκριγκ.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Καλλιτεχνικὴ Οἰκοτεχνία» συνέστη Σύλλογος πρὸς προστασίαν, ἐπέκτασιν καὶ βελτίωσιν τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ οἴκῳ κατὰ παράδοσιν ἀσκουμένης τέχνης, τῆς ἀναφερομένης εἰς ἐργόχειρα παντὸς εἶδους, ἐπιπλα, κερπίμα, σκευὴ κλπ. Ὁ σκοπὸς θέλει ἐπιδιωχθῆ δι' ἐκθέσεων, καταρτισμοῦ συλλογῶν καὶ δημοσιεύσεων.

Τὸ Συμβούλιον ἔσται τριακονταμελές, ἡ δὲ διεξαγωγὴ τῶν ἔργων ἀνατίθεται εἰς ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν, ἣς προΐσταται μονίμως ὡς Πρόεδρος ἡ λαβοῦσα τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου Πριγκήπισσα Ἀλίκη. Τὴν ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν συναποτελοῦσι διὰ τὴν πρώτην τριετίαν τρεῖς ἀντιπρόεδροι, οἱ κ. κ. Σ. Λάμπρος, Ν. Πολίτης καὶ Θ. Μπασιάς, γενικὸς γραμματεὺς ὁ τμηματάρχης τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Π. Κουκέας, εἰδικὸς γραμματεὺς ἡ δεσποινὴς Βιργινία Σμποπούλου καὶ ταμίας ὁ κ. Ι. Λαμαλάς.

Τὴν πρώτην αὐτοῦ δημοσίαν ἐμφάνισιν θὰ κάμῃ ὁ ἀριστῶτατος Σύλλογος δι' ἐκθέσεως ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ τῷ Χριστούγεννα. Ἡ ἐκθεσις αὕτη θὰ εἶνε γενικὴ, περιλαμβάνουσα οἰκιακὰ καλλιτεχνήματα παντὸς εἶδους, οὐ μόνον καθαρῶς Ἑλληνικά ἀλλὰ καὶ ξένα, καθ' ὅσον προέρχονται ἐκ χωρῶν, αἵτινες ἐπέδρασαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καλλιτεχνικὴν οἰκοτεχνίαν ἢ καθ' ὅσον ἔγινε χρῆσις αὐτῶν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ οἴκῳ κατὰ διαφόρους περιόδους. Θέλουσι δὲ γείνη δεκτὰ εἰς τὴν ἐκθεσιν ταύτην οὐ μόνον χωριστὰ ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ συλλογαὶ ὁλόκληροι, ἤδη κατηρησιμένα.

— Ομάς καλλιτεχνῶν ἐπιθυμοῦσα ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν διάδοσιν τῆς τέχνης ἀπεράσισε τὴν διοργάνωσιν Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως διὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουλίου μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐν Κηφισίᾳ, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Μελά.

Ἡ ἐκθεσις ἐτέθη ὁλοῦ τὴν προστασίαν εὐγενῶν κυριῶν καὶ συνεδράσθη καὶ πρὸς ἔθνηκόν φιλανθρωπικόν σκοπόν. Πρὸς τούτους ἡ αἴθουσα τῆς ἐκθέσεως θὰ εἶναι καὶ ἐντευκτήριον κυριῶν καὶ θὰ προσφέρονται διάφορα ἀναψυκτικά, συνδυαζομένης οὕτω τῆς καλλιτεχνίας πρὸς τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Διοργανοῦται τῆς ἐκθέσεως εἶναι οἱ καλλιτέχναι κ. κ. Λουκίδης, Θ. Θωμόπουλος, Μαγιάσης, Στεργίου, Τριανταφυλλίδης, Κανζίκης καὶ Φύσκολος. Ἔργα εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου, καλοῦνται δὲ πάντες οἱ καλλιτέχναι ὅπως μετάρχωσι τῆς θερινῆς αὐτῆς ἐκθέσεως.

— Τὸ συμβούλιον τοῦ «Πανελληνίου Συλλόγου Γυναικῶν» ἀπεράσισε τὴν ἀνέγερσιν ἀναμνηστικοῦ μνημείου τῆς δράσεως τῆς Βασιλίσσης μητρὸς Ὀλγας, τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῶν πριγκηπισσῶν Μαρίας Ἐλένης καὶ Ἀλίκης κατὰ τοὺς δύο πολέμους. Πέριξ τοῦ στρατηλατοῦ Βασιλέως θὰ στηθῶσιν ἐν φυσικῷ μεγέθει αἱ προτομαὶ τῶν πριγκηπισσῶν. Τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου ἀνέλαβεν ὁ γλύπτης κ. Θωμόπουλος.

Ἡ Γαλλία ἀπέκτησε Βιβλιοθήκην τοῦ Πολέμου. Εὐρίσκειται εἰς τὴν Λυὸν καὶ κατηρητίσθη φροντίδι τοῦ

δημάρχου τῆς κ. Ἐρριό. Ἡ βιβλιοθήκη θὰ περιλάβῃ ὅλας τὰς δημοσιεύσεις, τὰς σχετικὰς πρὸς τὸν σημερινὸν πόλεμον, παντὸς εἶδους καὶ πάσης προελεύσεως. Τὰ διάφορα βιβλία, τὰ περιοδικὰ, αἱ ἐπιθεωρήσεις αἱ ἐφημερίδες, αἱ χαλκογραφαὶ κτλ, ἀγοράζονται ὑπὸ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ κατατάσσονται μεθοδικῶς. Ἡ συλλογὴ αὕτη, ἣδη σημαντικωτάτη, θ' ἀποβῇ ἀκόμη σπουδαιότερα καὶ ἀφαντάστως ὀγκώδης, ἐφ' ὅσον περὶ ὁ καιρὸς. Οἱ ἱστορικοὶ τοῦ μέλλοντος θὰ σπεύσων ἀναμφιβόλως νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸν θησαυρὸν αὐτόν, ὅπου θὰ εὑρῶν συνηθροισμένας τὰς ἀντιθέτους μαρτυρίας, ἐν πνεύματι πλήρους ἀμεροληψίας. Μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος, θὰ ἐκδοθῇ πλήρης κατὰλογος τῆς Βιβλιοθήκης. Ἦδη ὑπάρχει ἀλφαριθμητικὸς κατάλογος, συμπληρούμενος ἡμέρα τῇ ἡμέρα, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Βιβλιοθήκης. Τὰ ἔργα ὁμως τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν πόλεμον, τὰ προερχόμενα ἐκ Γερμανίας, ὡς καὶ αἱ προπαγανδιστικαὶ ἐκδόσεις, θὰ τεθοῦν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινού, μόνον μετὰ τὸν πόλεμον.

Ἐπίσης καὶ ἡ πόλις τῶν Παρισίων προπαρασκευάζει τὰ πολεμικὰ χρονικά τῆς, ἀναθέσασα εἰς τὸν ἀρχαιοφύλακα κ. Λαμπὴν νὰ περισυλλέξῃ πάντα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα ἢ ἔντυπα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ Παρίσι, κατὰ τὴν σημερινὴν σύρραξιν. Ἡ συλλογὴ θ' ἀποτελέσῃ τὴν καθημερινὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας, ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθῃ τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως. Θὰ περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ γεγονότα, διαδηλώσεις, διαβύσεις στρατευμάτων, κηδεῖας, θεατρικὰ καὶ κινηματογραφικὰ παραστάσεις, νυκτερινούς πανικούς συνεπείᾳ ἐναερίων ἐπιδρομῶν, τὰ σημεῖα ὅπου ἐξεργάγησαν αἱ βόμβαι τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, τὰ μέτρα, ἅτινα ἐλήφθησαν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων, καὶ αὐτὰ εἶτι τὰ μικροπεισόδια τῆς Παρισινῆς ζωῆς.

ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ἐπιστολὴ καλλιτέχνου.

Φίλε κ. Διευθυντά,

Θὰ ζητήσω τὴν φιλοξενίαν τῆς «Παναθηναϊκῆς», ὡς περιοδικοῦ εἰδικῶς καλλιτεχνικοῦ, διὰ ζήτημα ἀφορῶν τὰς μεταξὺ κριτικῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ καλλιτεχνῶν σχέσεις. Ὁ κ. Νιρβάνας, ὁ ὁποῖος προστατευτικῶς ἔγραψεν εἰς τὴν «Ἐστίαν» διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις τοῦ Ζιπτείου, εἰς τὰ «Ἑλληνικά Χρονικά» ἐξάντλει τὴν μέγιστον ἀδικίαν ἀυτηρηθῆτα σοφοῦ τεχνοκρίτου, προγράφων ὁλόκληρον τὴν ἐργασίαν μου, δι' ἣν ἀνεγνωρισμένοι κριτικοὶ ἀφιέρωσαν εἰδικὰς κρίσεις. Μὴ θέλων νὰ χαρακτηρίσω τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ κρίνειν, δηλ. τὴν διὰ μᾶς μονοκονδυλιάς καταδίκην, ἀρκοῦμαι νὰ παρακαλέσω τὸν κ. Νιρβάναν ὅπως λάβῃ τὴν καλοσύνην καὶ μοῦ ὑποδείξῃ τὰ ἐλαττωματικὰ μέρη τῆς ἐργασίας μου, ἵνα ὀφελῆθῃ ἐκ τῆς ἐπικρισεῶς του. Ἐκτὸς ἂν ἡ κριτικὴ του, ἣτις εὐρίσκειται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐπαινετικὰς γνώμης, ἄς προφορικῶς ἐξέφρασεν, ὀφείλῃται εἰς ὑποβολιμαίας συναδελφικὰς ἐισηγήσεις. Ἴδιον ἐνὸς εὐσυνειδήτου κριτικοῦ εἶνε, ὅταν ἐπικρίνῃ, νὰ ἐλέγχῃ τὰ ἔργα ἐν ταῖς λεπτομερείαις των, ἵνα γίνῃται οὕτω πιστευτὸς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας του καὶ ἄξιος ἐκτιμήσεως.

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ